

se. Hvis det kun var mig, kunne det være lige meget, men desværre gælder det jo alle de offentlige repræsentanter, der er udnævnt i livsforsikringssselskaberne. De sidder et sted, hvor der ganske enkelt ikke træffes beslutninger af samfundsmæssig betydning, og det er urimeligt.

Så alene at sige, at i de tilfælde, hvor vi vil have folk i livsforsikringssselskaber, dér skal de sidde i den del af selskabet, hvor beslutningerne træffes, det er dog almindelig logik.

Sådan er det jo faktisk også i bankverdenen. Der sidder de offentlige repræsentanter i ledelsen bortset fra de tilfælde – og dem er der ikke så mange af, det ved jeg godt – hvor der er dannet egentlige finansielle supermarkeder. Men de er på vej, og derfor har vi formuleret forslaget således, at det ikke handler specifikt om forsikringssselskaber, men mere generelt om finansielle koncerner, for det er efterhånden lidt svært at se forskel. Der er jo stort set ingen banker, der ikke har et forsikringssselskab, og stort set ingen forsikringssselskaber, der ikke har en bank, så vi er på vej mod noget, der ligner finansielle supermarkeder.

Men jeg skal endnu en gang takke de to partier, der står bag, for tilslutningen, og så håber jeg, at vi kan få en saglig drøftelse. Jeg forstod på fru Sonja Mikkelsen, at hun var åben over for at diskutere i hvert fald problemet med forsikringssselskaberne og dermed de offentlige repræsentanter i moderselskaberne.

Sonja Mikkelsen (S):

Det er det her med beslutninger, som træffes i bestyrelser, som kan være i strid med offentlighedens interesser.

Altså vi bliver vel nok nødt til at erkende, at vi lever i et privatkapitalistisk samfund, ganske vist et velreguleret samfund, og det står vi helt bag i Socialdemokratiet.

Men det er lidt vanskeligt for mig at se, hvordan man skal kunne bruge en information til en minister om en i øvrigt lovlig beslutning. Hvad skal ministeren bruge den information til? Det vil jeg gerne have svar på fra SF.

Hvad er det, man mener ministeren kan bruge en i øvrigt lovlig beslutning til? Ganske vist kan den være i strid med vores generelle interesser i samfundet som sådan, og derfor kan det måske være interessant at vide, men det er jo ikke noget, ministeren kan handle ud fra. Så vidt jeg overhovedet kan fantasere mig frem til, kan jeg ikke se nogen situation, hvor lovlige beslutninger kan give anledning til handlinger hos

ministeren, når vi taler om konkrete beslutninger.

Så kan man som bestyrelsesmedlem få det indtryk, at der er en generel mangel i reguleringen af den finansielle sektor. Men man har jo allerede i dag som bestyrelsesmedlem mulighed for at gå til ministeren og sige: Jeg mener, at her er en generel mangel. Jeg kan ikke som offentlig repræsentant i denne bestyrelse håndhæve det, jeg egentlig gerne vil, for de er egentlig lovlige, de beslutninger, de træffer, selv om jeg kan se, at de er i strid med offentlighedens interesser.

Men i dag bliver man jo allerede ved udnævnelsen til bestyrelsesmedlem gjort opmærksom på, at man har den adgang til ministeren, hvis der er nogle ting, man generelt mener er problematiske i den måde, vi regulerer den finansielle sektor på i dag.

Så jeg vil gerne vide: Hvad er det for handlinger, erhvervsministeren kan bruge en oplysning til på det her felt?

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Jeg kan tage et konkret eksempel. Jeg kan tage Den Danske Banks garanti til A.P. Møller, som i givet fald, hvis den store ulykke virkelig var ude, kunne koste Den Danske Bank 50 mia. kr. – eller var det endda dollars? Og ja, så ved enhver, at så kostede det statskassen det samme, for man kan ikke lade Den Danske Bank gå ned. Det synes jeg var en disposition, som det var rimeligt at underrette ministeren om.

Men hvad ville ministeren så gøre? Måske først finde ud af, om risikoen var så stor. Måske er det rigtigt, hvad banken siger, hvad rederiet siger, at man kommer slet ikke i de farvande, og der kan ikke ske noget; det kan være, ministeren beslutter det.

Men hvis ministeren beslutter, det er farligt det her, er der jo først og fremmest til muligheder: Den ene er simpelt hen at henvende sig til ledelsen og sige, at det synes ministeren er at sætte samfundets interesser på spil, og at den så bøjer sig. Den anden det er, at hvis der er tale om, at det nok er rigtigt, så har ministeren, som fru Sonja Mikkelsen siger, ikke lovhjemmel til at gribe ind, men det kan hun søge sig i en konkret sag.

Det er svært at sige generelt, hvad en minister kan gøre for at omgøre lovlige beslutninger, før situationen er der. Men der er en vifte af muligheder fra direkte at tale med banken og gøre dem opmærksom på, at det skønnes at være forkert, til at gå til Folketinget og bede om lovhjemmel til at gøre noget kraftigere.